

Hồi 26

Đang giao chiến thức ngộ bí kỳ.

Thăng ác ma rồi lại buông tha.

Sự xuất hiện của lão ác ma Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi làm cho Hạ Điền và Ngụy Bất Túc hoảng sợ. Cả hai lùi dần...

Riêng Vệ HỒ Hiệp càng thêm trầm tĩnh khi nghe Vương Thế Kỳ ung dung sắp đặt.

Chàng nói một cách thản nhiên, "Bang chủ, tại hạ muốn nhờ bang chủ một việc.?"

Vệ HỒ Hiệp bèn đáp, "Việc gì Vương thiếu hiệp cứ nói.?"

Thấy được sự thay đổi của Vệ HỒ Hiệp qua cách xưng hô, hào khí trong người Vương Thế Kỳ chợt bốc lên. Chàng nói, "Tại hạ mong bang chủ cùng đi với nhị vị chương môn một chuyến.?"

"Đến Thiếu Lâm phái ư?"

Chàng gật đầu, "Đúng vậy, và nhờ bang chủ dẫn diện kiến nhị vị VÔ Trần đại sư luôn thể.?"

"Còn lão ma kia?"

"Tại hạ lãnh nhận trọng trách ngăn cản lão. Và nếu có thể tại hạ sẽ hạ sát lão luôn để báo thù cho Lục giáo chủ.?"

Vệ HỒ Hiệp kinh ngạc, "Báo thù cho Lục giáo chủ ư? Không lẽ Lục giáo chủ đã...?"

Chàng đáp lại phần nộ, "Năm năm trước chính lão ma này đã đang tâm hãm hại Lục giáo chủ, biến Lục giáo chủ thành phế nhân. Chính tại hạ đã có lời hứa với Lục giáo chủ là sẽ báo thù cho người.?"

Vệ HỒ Hiệp với thần tình chân động chợt gầm lên, "Là lão ác ma đã giết hại vị ân nhân của Vệ mỗ ư? Vệ mỗ phải ở lại để báo thù cho ân nhân mới được.?"

vẫn ngang nhiên chờ xem sự sắp đặt của Vương Thế Kỳ, lão ác ma Tiên Vọng Thôi dường như không lo sợ trước Vương Thế Kỳ như nhận định trước đó của hai lão Hạ, Ngụy. Không những thế Tiên Vọng Thôi còn cười lên ngạo

mạn, "Ha ha ha... ngươi là bang chủ Cái bang Vệ HỒ Hiệp ư? Ngươi yên tâm, cả ngươi lẫn hai tên phản bội kia không thể nào sống mà rời khỏi chốn này đâu. Bỏ giáo chủ sẽ ra tay làm phúc cho ngươi xuống cửu tuyền gặp mặt lão Lục trước. Xem tuyệt kỹ của bọn giáo chủ đây?"

"Vù vù ?"

Không ngờ chưa gì Bất Sát Phi Nhân lại ra tay trước, mà còn chọn Vệ HỒ Hiệp làm đối tượng đầu tiên nữa, Vương Thế Kỳ vì lo sợ cho Vệ HỒ Hiệp liền lên tiếng hô hoán, "Bang chủ mau lùi lại. Hãy để đây cho tại hạ. Đờ.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Nói đúng ra, khi Vệ HỒ Hiệp vừa nhìn thấy bóng trảo chập chùng ẩn hiện khắp nơi của lão ma, đã thấy nao nao. Nên Vệ HỒ Hiệp có phản ứng hơi chậm.

Nhưng nhờ có Vương Thế Kỳ kịp lao lên ngăn đón và kêu lên như thế, Vệ HỒ Hiệp mới hoàn hồn. Và khi đã hoàn hồn, lúc Vệ HỒ Hiệp muốn xuất thủ cũng chẳng biết phải xuất thủ vào nơi nào cả. Vì ngoài muôn ngàn bóng trảo của Tiên Vọng Thôi thì chương kinh của Vương Thế Kỳ cũng giăng giăng khắp nẻo, đâu còn chỗ hở nào cho Vệ HỒ Hiệp ra tay.

Do đó, Vệ HỒ Hiệp đành hậm hực đứng ở ngoài để quan chiến chứ không chịu bỏ đi như lời Vương Thế Kỳ đã sắp xếp trước đó.

"ám, âm.?"

Trong sự vang dội của hàng loạt chấn kinh vẫn còn âm âm, Vệ HỒ Hiệp và hai lão Hạ, Ngụy thoáng biến sắc khi nghe tràng cười cực kỳ đặc ý của lão ác ma Tiên Vọng Thôi vang lên rõ mồn một, "Ha ha ha... Tiểu tử trùng kế của bọn giáo chủ rồi. Trong nháy mắt ngươi sẽ hóa thành vũng nước mà chết. Ha ha ha..."

Cả ba cùng ngơ ngác nhìn vào Vương Thế Kỳ.

Lúc đó, Vương Thế Kỳ ngoài việc lùi lại và đứng yên, chàng còn nhìn vào lòng bàn tay của chàng.

Cả ba cùng nhìn thấy có nhiều vật nhỏ li ti sáng lóng lánh đang ghim đầy trong lòng bàn tay của Vương Thế Kỳ. Đồng thời, cũng còn có nhiều giọt máu đỏ tươi đang từ từ rịn ra từ những vật nhỏ li ti đó.

Vương Thế Kỳ gầm lên phẫn nộ, "Là Bạch Thiết Mao Diêm Vương Điem ư?"

Tiền Vọng Thôi âm hiểm đáp, "Không sai. Bồn giáo chủ đã biết từ trước là thế nào người cũng phải ra tay đối chọi với bồn giáo chủ, không cho bồn giáo chủ hạ thủ tên ăn mày kia. Bồn giáo chủ liền tương kế tựu kế kẹp sẵn một mớ độc châm của HỒ Vĩnh Tân vào tay.

Thế là... ha ha ha...?"

Vệ, Hạ, Ngụy ba người cùng biến sắc khi nghe Tiền Vọng Thôi thổ lộ độc kế. Rồi cả ba lại cùng ngơ ngác khi nghe đến lượt Vương Thế Kỳ cười dài, "Ha ha ha... HỌ Tiền người toan tính đúng lắm. Nhưng chính người cũng không biết đến một điều. Bởi đó... ha ha ha...?"

Tiền Vọng Thôi giật mình lo ngại, "Là điều gì chứ tiểu tử?"

Sự dương dương tự đắc của lão ác ma Tiền Vọng Thôi liền biến mất, thay vào đó là sự bàng hoàng lo sợ khi lão nghe Vương Thế Kỳ ung dung đáp lời, "Đó là bản thân Vương mỗ không hề sợ độc. Trước đây Vương mỗ đã thưởng thức món độc châm này của HỒ Vĩnh Tân một lần rồi. Bây giờ đến lượt họ Tiền người đó! Trả lại cho người đây.?"

"Vú vú ?"

Quát xong, Vương Thế Kỳ tự nội lực vào lòng bàn tay và hất mạnh ra. Những ngọn độc châm nọ, chính là Bạch Thiết Mao Diêm Vương Diêm của Huỳnh Liên giáo chủ HỒ Vĩnh Tân, đã tự động bay vọt ra từ lòng bàn tay của chàng và lao vun vút về phía lão ác ma Tiền Vọng Thôi.

Tiền Vọng Thôi dù đang bàng hoàng hay bất ngờ nhưng lão vẫn không hổ danh là đại ma đầu của ba mươi năm trước. Lão nhún người, bay lùi ngược ra phía sau để cho độc châm bay ở dưới thân lão.

Khi đã hạ thân và ổn định xong cước bộ, Tiền Vọng Thôi hỏi mà vẫn không tin vào điều lão đang hỏi, "Tiểu tử người không hề sợ độc ư? Lẽ nào lại như vậy chứ?"

Vương Thế Kỳ mĩa mai, "Hóa ra vì đã mưu định sẵn độc kế nên họ Tiền người mới dám đương trường xuất hiện chứ gì?"

Tiền Vọng Thôi vì không nuốt nổi lời mĩa mai này liền găm lên thịnh nộ, "Tiểu tử, người dám khinh thường bồn giáo chủ ư? Xem chiêu.?"

"vù vù ?"

Lần này song phương mới thật sự gọi là tỷ đấu. Cả hai đều dựa vào chân tài thực học để nhằm đả bại đối phương. Không ai dám nghĩ đến việc sử dụng độc kế nữa.

"ào ào ?"

"ám, ầm."...

Quan chiến một lúc, Hạ Điền, Ngụy Bất Túc và Vệ HỒ Hiệp mới tin vào lời Vương Thế Kỳ. Đúng là chàng không sợ độc, và đúng là bản lĩnh của chàng tuy không thua kém lão ác ma nhưng để diệt trừ lão thì chưa đủ lực.

Riêng Vệ HỒ Hiệp thì đang hồ thẹn với thái độ của bản thân trước đó Mục kích được thân thủ của cả hai, Vệ HỒ Hiệp lại càng thức ngộ được rằng nếu lúc này không có Vương Thế Kỳ kịp ra tay động thủ thì có lẽ Vệ HỒ Hiệp đã mạng vong ngay lần ra tay đầu tiên của lão ác ma rồi.

vệ HỒ Hiệp thở dài ngao ngán.

Chính Vương Thế Kỳ cũng đang phần nào ngao ngán trước bản lĩnh và nội lực uyên thâm của Tiên Vọng Thôi.

Tuy chàng đã được Đạp tuyết vô ngân Lục Kính Thương trút sang không dưới ba mươi năm công lực, và tuy chàng mới thấu triệt được chiêu Hàng Ma chương thứ mười lăm trong khi tọa công trị thương suốt nửa ngày, nhưng hiện tại chàng chỉ đấu ngang tay và hơn lão ác ma chút ít mà thôi.

Do đó, vừa quật liên tiếp mấy chương vào lão ác ma, Vương Thế Kỳ vừa lớn tiếng hô hoán gọi mọi người, "Bang chủ, nhị vị chương môn. Chư vị còn chờ gì nữa mà không mau đi đi? Chư vị cứ đi trước đi, có gì tại hạ sẽ đoạn hậu và đuổi kịp chư vị.?"

Bởi sút kém hơn Vương Thế Kỳ phần nào nên lão ác ma nào dám mở miệng hoặc là khinh nộ Vương Thế Kỳ, hay hăm dọa hai lão Hạ-nguy mà lão ác ma cho là kẻ phản bội. Lão cứ ngoác miệng gầm hét lượt này đến lượt khác như tiếng sấm động ngoài khơi xa.

"Hừm, đờ.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"Đờ nữa này.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"ám, ầm.?"

"Xem ma trảo đây.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"Ầm, ầm."

Nhớ lại những gì Vương Thế Kỳ đã nói, và tự lượng sức mình dù có lưu lại cũng không giúp ích gì cho chàng. Vệ HỒ Hiệp đành phải hành động theo lời chàng.

"Vương thiếu hiệp hãy bảo trọng. Vệ mỗ phải đi trước đây.?"

Tiếp đó, Hạ Điền và Ngụy Bất Túc sau khi nói lời từ biệt với Vương Thế Kỳ đành phải gom góp bọn môn nhân để đi với Vệ HỒ Hiệp đến sơn môn của Thiếu Lâm phái.

Bọn họ đi đã được một lúc lâu, trời đã tối hẳn nhưng trận giao đấu giữa Vương Thế Kỳ và lão ác ma vẫn chưa phân thắng bại.

Mặc dù Vương Thế Kỳ đã phải vận dụng thêm bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, hy vọng sẽ làm loạn nhãn quang của lão nhưng khi xô kinh ra thì đầu đầu chàng cũng gặp bóng trảo của lão giăng bủa. Rốt cuộc cũng chỉ là chưởng đối chưởng mà thôi.

Nếu chàng nhờ bộ pháp thì lão ma lại nhờ có nội lực cực kỳ uyên thâm từ được lực của Vạn Niên Địa Tuyệt Quả. Nên tuy lão ma phải phân bổ nội lực vào muôn ngàn bóng trảo thì khi chạm chưởng với chàng, lão chỉ bị một ít chấn động rồi thôi.

Vì e ngại trước nội lực uyên thâm của lão ác ma nên Vương Thế Kỳ sau cùng đành phải chọn yếu quyết của chữ "tắc" (nhanh) để giao thủ với chữ "cường" của lão.

Tuy thế, trảo pháp của lão ác ma ngoài cái mạnh của nội công còn có cả sự nhanh nhẹn biến ảo nữa.

ĐÓ là điều đang khiến cho Vương Thế Kỳ phải bấn loạn, không nghĩ ra cách nào để đả bại được lão ác ma.

Tuy nhiên, nhờ suy nghĩ khá lâu về mỗi một vấn đề này, nên cuối cùng chàng cũng thức ngộ được chiêu thứ mười sáu của công phu Hàng Ma chưởng.

Trong khẩu quyết của chiêu này có câu "Di hư kỳ thực, di thực kỳ hư. Bất biến hệ vạn biến, vạn biến hệ bất biến.?"

Lấy hư làm thực và lấy thực là hư điều này chính là yếu quyết cốt lõi của bộ pháp Nhất ma chi vạn ma của Vạn thế ma quân. Nhưng bảo lấy bất biến đổi thành vạn biến hoặc ngược lại, Vương Thế Kỳ không sao hiểu được điều này.

Thường thường, trong đạo lý võ học thượng thừa, bậc danh gia đại cao thủ thường dùng bất biến để chế ngự vạn biến, hoặc dùng vạn biến để áp đảo bất biến (được gọi là di tĩnh chế động hoặc loạn động khắc tĩnh) Chứ Vương Thế Kỳ chưa từng nghe ai nói đến như trong khẩu quyết của Hàng Ma chương do Hàng Ma Thượng Tăng lưu lại.

Là bất biến mà lại là vạn biến. Đã là vạn biến sao lại xem như là bất biến?

Nhưng cứ nhìn vào thủ pháp, tức Cửu chỉ ma trảo của lão ác ma thì đủ rõ. VÔ hình chung lão ác ma lại thi triển một đấu pháp bắt buộc khiến cho Vương Thế Kỳ thông hiểu được một nan đề mà bấy lâu nay chàng không sao hiểu được.

Bóng trảo của lão thì có muôn có ngàn và đương nhiên bóng trảo nào của lão cũng đều là trảo thật và lẽ tất yếu là trảo nào cũng có nội lực phân bổ đều.

Nhưng hễ Vương Thế Kỳ tung chương đánh vào lão thì lão rất nhanh nhạy thuận chiêu đỡ chiêu. Đồng thời một khi lão biết chắc chắn phương vị mà chàng công vào lão liền thôi việc phân bổ nội lực để dồn càng nhiều càng tốt vào một hoặc hai trảo tối hậu. Bởi đó, lão ác ma mới còn cầm cự được với chàng cho đến tận lúc này. Ngược lại, do chưa một lần nào lão dồn toàn bộ nội lực uyên thâm của lão vào một chiêu trảo duy nhất nên chàng tuy có nội lực thấp kém hơn nhưng chàng vẫn thừa khả năng để chi trì đến tận bây giờ.

Vừa thức ngộ được chiêu thức mười sáu có tên gọi là Nhất Kích Phục Vạn Ma, Vương Thế Kỳ phấn khích gầm lên, "ác ma, đỡ.?"

"Vù vù ?"

Nếu lão ác ma có muôn ngàn bóng trảo thì Vương Thế Kỳ cũng có vạn vạn bóng của chương kinh. Điều này ngay lập tức làm cho lão ác ma Tiền Vọng Thôi phải luống cuống. Lão đương nhiên phải phân bổ đều nội lực cho thật nhiều bóng trảo.

Không chậm, đúng theo khẩu quyết kinh văn, Vương Thế Kỳ liền đổi vạn biến thành bất biến khiến cho những bóng chương kinh liền rơi cả vào khoảng không, chỉ còn lại một kinh duy nhất.

Y như rằng lão ác ma vừa nhận định được phương vị đang công vào của chàng, lão liền thu hẹp phạm vi, từ muôn ngàn bóng trảo chỉ còn lại một hoặc hai.

Nhanh không thể tưởng, một kích của Vương Thế Kỳ cứ lao sầm sầm vào một trong hai bóng trảo của lão.

Lão ác ma cả mừng, cho là chàng đang đâm đầu vào chỗ chết, lão dồn toàn bộ chân lực từ hai chỉ còn vào một trảo.

Bóng trảo thứ hai của lão ác ma chưa kịp tắt thì Vương Thế Kỳ chợt đổi thực hóa thành hư, chuyển từ bất biến sang vạn biến.

Lão ác ma biến sắc khi nhận ra trảo lão vừa được dồn chợt chộp vào quăng không.

Vương Thế Kỳ với hào khí vừa xuất hiện phần khích khi tin chắc rằng Nhất Kích của chàng cơ hồ không gặp phải một trở lực nào cả.

"âm.?"

Người thì tung chưởng với tận lực bình sinh, kẻ thì hầu như không có bao nhiêu chân lực để đón đỡ, việc kết quả ra sao không cần nói cũng đủ biết.

Lão ác ma Tiên Vọng Thôi buộc phải thoái hậu có đến hơn nửa trượng.

Và, lão chợt biến đổi thành hung nhân khi lão nghe có tiếng quát tiếp đó của Vương Thế Kỳ, "Họ Tiên người đã biết thế nào là sự lợi hại của Hàng Ma chưởng chưa? Đỡ chiêu này.?"

"vù vù ?"

"ào ào ?"

Bất Sát Phi Nhân Tiên Vọng Thôi đang động sát cơ đến ngập tràn tâm trí, lão gầm trả lại, "Hừm, người chỉ gặp may thôi tiểu tử, có gan thì đỡ trảo này xem.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Lão dám thách thức như vậy vì lão ý mình có nội lực gần hai giáp tý do Vạn Niên Địa Tuyệt Quả phát sinh.

Nhưng ngay sau đó, lão càng thêm phần hận khi chỗ mà lão định chộp vào với phần lớn công lực lại chỉ là một quăng không. Còn bóng kinh nặng trĩch của Vương Thế Kỳ thì cứ am tường đi ngay vào lão.

"âm.?"

"Tiểu tử, ngươi không dám đương trường đối chưởng với bốn giáo Chủ ư? Thử đỡ xem nào.?"

"Vù vù ?"

Vương Thế Kỳ cười lên đắc ý, "Ha ha ha... thì Vương Thế Kỳ ta không phải đang chọi chưởng với họ Tiền ngươi đây sao? Tại ngươi thu chưởng về chứ đâu phải tại ta. Xem đây.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Lần này lão ác ma nhất quyết giữ đủ hai trảo cho dù bóng kinh của chàng chỉ có một. Lão định tâm nếu một chưởng của chàng chọt biến đi thì lão ngay lập tức sẽ dồn chân lực sang trảo còn lại.

Nào ngờ, một kinh của Vương Thế Kỳ cứ lừng lững dồn tới khiến lão luống cuống phân vân, không biết phải bỏ trảo nào và giữ trảo nào.

"âm.?"

Còn đang phân vân thì một kinh của Vương Thế Kỳ tưởng đâu biến đi, nào ngờ vẫn an tường ập đến, khiến lão ác ma với chỉ một nửa nội lực do một trảo đành phải ngậm đắng nuốt cay và tiếp tục thôi lui.

Không còn gì đáng giận hơn, lão ác ma vừa tung trảo ngợp trời vừa gầm thét cuồng nộ, "Tiểu tử gian xảo. Đỡ, đỡ, đỡ.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

Càng cuồng nộ thì lão ác ma càng giữ thật nhiều bóng trảo với nội lực phân bổ đều. Do đó, lão ác ma Tiền Vọng Thôi càng chuốc lấy nhiều thảm hại.

"âm.?"

"âm.?"

"âm.?"

Biết nguy to, Tiền Vọng Thôi vốn lịch duyệt có thừa, biết rằng vừa chạm phải vào điều tối kỵ của người luyện võ. Lão liền trấn tĩnh lại và xuất thủ trầm tĩnh hơn.

Thế như, Nhất Kích Phục Vạn Ma đúng là khắc tinh của lão ác ma.

Hễ lão chọn trảo thứ nhất thì Vương Thế Kỳ lại đánh thẳng vào trảo thứ hai. Thảm bại.

Hễ lão chọn trảo thứ hai thì Vương Thế Kỳ không hiểu sao lại biết và đưa trọn một kích vào trảo mà lão vừa buông bỏ. Thảm bại chồng thêm thảm bại.

Còn như lão giữ cả hai thì Vương Thế Kỳ cứ an tường quật vào một trong hai, chân bức lão đã lùi càng lùi thêm.

Dù là có đến gần hai giáp tý công phu tu vi nhưng lão ác ma phải liên tiếp hứng chịu trước sau gần mười kích của Vương Thế Kỳ thì việc phải cạn kiệt chân lực là điều không sao tránh khỏi.

Đã thế, Vương Thế Kỳ còn cười cợt và đùa bỡn với lão, "Là trảo này!?"

"Àm.?"

"Lại sai rồi, trảo này mới đúng.?"

"Àm.?"

"Ồ, lại sai nữa, đây này.?"

"Àm.?"

Không chi trì được nữa và vẫn muốn sống còn, lão ác ma buộc phải quay đầu bỏ chạy.

Thế nhưng lão lại quên rằng Vương Thế Kỳ có luyện qua một loại khinh công vô thượng là Đạp tuyết vô ngân. Do đó, lão ác ma chạy chưa được bao xa thì tiếng quát của chàng đã vang đến, "Chạy đi đâu? Đỡ ?"

"Vù vù ?"

Buộc phải chống đỡ, lão ác ma quay người lại và tung ra hàng loạt bóng ma trảo thành danh của lão.

"Đỡ thì đỡ. Xem này, tiểu tử.?"

"Vù vù ?"

"ào ào ?"

"Àm.?"

Lão ác ma thật đúng là loại cáo già đã thành tinh. Vương Thế Kỳ vừa để chưởng chạm vào chưởng của lão liền biết rằng chàng đã bị lão đánh lừa. Vì...

"Vút ?"

Lão đã gian xảo giả vờ ra chiêu đón đỡ. Nhưng thực chất khi chuông của chàng vừa ập vào thì lão không những đã không thu chiêu mà còn ngang nhiên đỡ lấy. Tiếp ngay lúc tiếng chạm kinh phát sinh thì lão ác ma liền nhanh tốc thu chiêu, đồng thời lão dồn toàn bộ Chân lực vào cước bộ để nhún người nương theo chuông kinh của chàng hầu giờ trò dĩ đào vi thượng.

Không lường hết được sự gian xảo của lão ác ma, Vương Thế Kỳ hậm hực thi triển khinh công để đuổi theo.

Tuy là vùng núi đá lổn nhổn nhưng khi có thể lao vượt qua chàng liền dùng khinh công Đạp tuyết vô ngân. Còn lúc không thể lao vượt qua thì chàng lại có khinh thân pháp cải biến từ bộ pháp Nhất ma chi vạn ma, nên chẳng bao lâu Vương Thế Kỳ đã nhìn thấy bóng nhân ảnh mờ mờ của lão ác ma Tiền Vọng Thôi.

"Họ Tiền kia, vì báo thù cho Lục giáo chủ, ta quyết không buông tha cho ngươi đâu?"

"Vút ?"

Kẻ trước người sau, hai người chạy đuổi nhau được gần trăm trượng thì khoảng cách giữa cả hai chỉ còn là mười trượng mà thôi.

Lão ác ma càng thêm bán loạn khi nghe tiếng quát của chàng càng lúc càng gần, "Họ Tiền ngươi chạy không thoát đâu! Nạp mạng cho ta nào!?"

"Vút ?"

Khi còn đứng ba trượng nữa thì lão ác ma sẽ lọt vào tầm chuông khổng lồ của chàng, Vương Thế Kỳ không thể không ngạc nhiên khi trông thấy ở phía trước lão ác ma lại tự dừng lại người vào một khe núi.

"Ha ha ha... tưởng ngươi chạy đi đâu, chứ chạy vào đó càng mau chết hơn. Ta đến đây Tiền Vọng Thôi?"

"Vút ?"

Không ngờ Vương Thế Kỳ hoàn toàn không thể nào ngờ được.

Chàng vừa lao vào khe núi thì đã thấy lão ác ma ngang nhiên đứng quay mặt về phía chàng, như lão đang chờ đón chàng vậy.

và lão ác ma có được đờm lược này chính là vì một thân người đang nằm dưới cước hữu của lão và thêm hai người nữa, còn sống đang được lão đặt hai tay lên hai đỉnh đầu của họ.

Thân người chết chính là HỒ Vĩnh Tân, giáo chủ Huỳnh Liên giáo.

Hai người sống là hai vị lệnh sứ mà chàng phải gọi cho đúng lễ là đại bá và nhị bá. Họ tuy còn sống, nhưng qua ánh mắt lạc thần của họ, chàng biết rằng họ đã bị phế bỏ toàn bộ võ công.

Chàng lập tức hoang mang trước cung cách kỳ quặc của lão ác ma.

Chàng buột miệng hỏi, "Họ Tiên ngươi định làm gì đây?"

Tiên Vọng Thôi rít lên, "Bốn giáo chủ đã cùng đường rồi nên muốn có thêm hai người nữa cùng bồi táng với bốn giáo chủ. Ngươi xuống tay đi?"

Lão không uy hiếp chàng, lão chỉ bảo chàng cứ việc xuống tay.

Chàng xuống tay được không?

Phân vân, Vương Thế Kỳ hỏi mà không hiểu mình đang hỏi gì, "chỉ là cần người bồi táng thôi sao?"

Lão đáp gọn lỏn, "Đúng thế.?"

"Vậy còn thi thể kia?"

"Vì hấn mà Hạ Điền và Ngụy Bất Túc phản bội bốn giáo chủ. Hấn tuy đã chết nhưng chưa đáng tội. Bốn giáo chủ còn muốn hủy hoại thi thể của hấn mới hả dạ.?"

"Hủy hoại thi thể Ngươi... lão đang tâm đến thế sao? Lão phi nhân đến vậy sao?"

Chàng vừa thay đổi lối xưng hô, lão đã nhận ra điều đó. Và lão biết rằng chàng đang dao động trước lối xử sự của lão, vì sự dao động quá lớn nên đã át đi sự phẫn nộ của chàng.

Lão cũng thay đổi lối xưng hô cho hợp với thực trạng và càng hợp hơn cho mưu đồ của lão. Lão nói, "Vậy ngươi quên ngoại hiệu của ta vốn là Bất Sát Phi Nhân rồi sao?"

chàng bắt nhãn, "Nhưng đây lại là hủy hoại thi thể của một người đã chết.?"

"Chết cũng được mà không chết cũng được. Ta chỉ biết thực hiện theo tâm tính của ta mà thôi.?"

Chàng rít lên, "Lão... lão đúng là phường vô liêm sỉ.?"

"Hừ, ngươi tại sao lại mắng ta?"

Chàng đáp, "Không đúng sao? Lão định dùng những hành động phi nhân này để uy hiếp ta, lão tưởng ta không biết sao?"

"Ta không uy hiếp ngươi. Bất quá ta chỉ nói cho ngươi biết những gì ngươi đang muốn biết thôi.?"

Chàng bỗng bật cười trở lại, "Vậy tại sao lão không hành động đi?"

"Hành động gì?"

"Giết họ và hủy hoại thi thể của HỒ Vĩnh Tân.?"

Lão cười nhả nhổ, "Ta đâu đã chết nên ta đâu cần phải vội.?"

Nhưng khi thấy Vương Thế Kỳ chực ra tay, lão liền nói thêm, "Ngươi mà ra tay thì cước của tay liền giảm xuống tức khắc.

Đồng thời hai tên này chừng như là đại bá và nhị bá của ngươi thì phải, sẽ bị ta bóp vỡ thiên linh cái ngay.?"

Chàng tức tối, "Vậy mà lão bảo là lão không hề uy hiếp ta đó ư?"

"Hừ, nếu ta nhận đang dùng bọn vô dụng này để uy hiếp ngươi, ta e ngươi sẽ cười ta mất.?"

"Cười lão ư?"

"Không phải sao? Vì họ đâu có liên quan gì đến ngươi nếu không muốn nói là chính họ đã từng quấy nhiễu ngươi và muốn cho ngươi phải chết. Ta đâu thể dùng thù nhân của ngươi để uy hiếp ngươi được ?"

Lão không thừa nhận việc uy hiếp nhưng thực chất là lão đang làm việc đó Vương Thế Kỳ đến lúc này mới vỡ lẽ ra rằng khi bỏ chạy lão ác ma đã tính toán trước sự việc này.

chính lão đã hủy diệt Huỳnh Liên giáo ở một nơi mà theo Hạ Điền bảo là ngoài hai mươi dặm. Sau đó lão lại đưa thi thể của HỒ Vĩnh Tân và hai lão lệnh sứ kia về đây. Lão hẳn phải có ý đồ khác lúc lão đưa họ về đây và không ngờ lão lại có dịp dùng họ để uy hiếp chàng.

Lão thấy chàng trầm ngâm đã lâu, vì sợ chàng thay đổi ý định nên lão chột lên tiếng, "Ta biết ta không là đối thủ của ngươi, ngươi cứ việc ra tay đi. Ta có chết nhưng lại có thêm bao nhiêu người đây bồi táng thì ta không còn gì để oán hận nữa. Động thủ đi Vương Thế Kỳ.?"

Chàng quát lên giận dữ, "Lão tưởng ta không dám sao?"

Lão điềm nhiên phát thoại, "Ta không tưởng điều gì cả. Động thủ đi Ta đang chờ ngươi đây.?"

Lão càng điềm nhiên bao nhiêu thì Vương Thế Kỳ càng bản loạn đến bấy nhiêu. Huống chi hai lão đại bá và nhị bá của chàng đang nhìn vào chàng bằng ánh mắt cầu xin thật khẩn thiết.

Chàng chùn giọng xuống, "Lão muốn thế nào thì mới chịu buông tha cho họ?"

Lão tuy khắp khởi mừng nhưng vẫn giả vờ hỏi lại, "Người vừa hỏi gì?"

Chàng gắt lên, "Ta hỏi là lão muốn như thế nào thì mới chịu buông tay tha hai người vô dụng đã bị lão phế hết võ công kia?"

Lão thủng thẳng đáp lại, "Là chuyện này à? Dễ thôi, người phải hứa là buông tha cho ta phen này. Chỉ có vậy thì hai lão này mới mong có được niềm hy vọng sống nốt chuỗi ngày tàn.?"

"Buông tha cho lão? Theo lão đó là một chuyện dễ dàng sao?"

Lão hất mặt lên trông thật đáng ghét, "Nếu người không cho là dễ thì cứ việc ra tay đi.?"

Lần này thì lão ác ma thật sự vận lực vào hai tay, khiến cho hai lão kia phải nhăn mặt lại vì đau.

"ĐƯỢC rồi, Ta đáp ứng đó. Nhưng... ?"

Vừa mừng vì nghe được lời đáp ứng của chàng, lão ác ma thót cả tim gan lại khi chàng nói thêm một chữ "nhưng". Lão vọt miệng hỏi vội, "Còn điều gì nữa tiêu tử?"

"Hừ, kiếp này lão đừng hòng đối địch lại ta, khôn hồn lão phải hứa là từ nay sẽ ẩn tích giang hồ, không được lai vãng xuất hiện trên giang hồ nữa. Lão nghĩ sao?"

Lão bàng hoàng kêu lên, "Người buộc ta phải ẩn tích giang hồ ư?"

Chàng liền uy hiếp lão, "Nếu lão không hứa với ta điều này thì ta sẽ bắt chấp tất cả. Ta đành phải động thủ vậy.?"

Hoảng kinh hồn vía, lão ác ma vội lên tiếng khứng nhận, "Không cần, không cần. Ta hứa là từ nay sẽ không bao giờ lai vãng trên giang hồ nữa. Ta cam đoan là ta sẽ giữ lời.?"

Chàng cười gằn lên, "Vậy lão còn chờ gì nữa mà không buông tha họ ra?"

Lão hoang mang, "Ta phải buông tha họ ra ngay bây giờ ư? Làm sao ta dám... ta dám... ?"

"Ta không phải là hạng người như lão. Điều gì ta đã hứa tất sẽ giữ lời Lão cứ buông họ ra và cứ theo hướng tay mà đi. Nhớ là phải đi về hướng tây đó. Ta sẽ giám sát lão, nếu lão sai lời thì đừng trách ta."

Nhìn lão luống cuống lao đi vào bóng đêm mịt mù, Vương Thế Kỳ không tin rằng lão ác ma rồi sẽ giữ lời. Nhưng chàng không thể làm khác được một khi tính mạng của hai người hoàn toàn vô can với chàng bị lão uy hiếp.

Chàng lẩm bẩm, "Lão chỉ thoát được một lần này mà thôi, ta đoán chắc là thế đó lão ác ma."

Đoạn liếc nhìn hai người kia bằng ánh mắt buồn, thương và giận.

Vương Thế Kỳ không nói một lời, cứ lẳng lặng lao đi.

"Vút ?"